

Creimar-se la mà

Dv, 1/02/2013 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Els versos d'un poeta, ben sovint, permeten intuir més sobre una realitat que no pas arguments saberuts. L'estrofa LVIII dels Proverbios y cantares d'Antonio Machado: «Creí mi hogar apagado y revolví la ceniza... Me quemé la mano» ens il·lumina la celebració de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada que se celebra anualment el dia 2 de febrer.

Avui sembla que les monges, els monjos, les religioses, els religiosos, les persones consagrades que viuen diversos estils de vida i de carismes... són un fogar apagat en els països europeus. Valoració ni de bon tros extensible als altres continents. Les estadístiques són demolidores. Assenyalen un passat nombrós cap a un futur crepuscular. Els seminaris estan (gairebé) buits. Les noves generacions es plantegen la vida des d'altres òptiques. La vocació s'ha secularitzat i el pla de Déu queda relegat. Encara aguanten les estructures d'una època àuria, però el buit s'incrementa a marxes forçades. Analistes valerosos esgrimeixen tot tipus de teories per explicar el fenomen. Els radicals, que ho tenen tot clar i que mai no dubten de res, pensen que retornant al passat se'n recuperaria l'esplendor. Per això posen l'accent contínuament a vestir l'hàbit i en algun tipus de pràctiques, que donen seguretat, però tampoc resultats millors. El retorn a les fonts del Concili Vaticà II és una altra cosa: representa una marxa cap a l'arrel, que molts confonen amb un retorn al passat. Fins i tot algunes jerarquies eclesials no sempre valoren en tota la seva dimensió eclesial el sentit profètic de la vida consagrada. En altres llocs, la volen salvar dividint-la. Una mirada cap al propi entorn descobriria que els temples no s'omplen i que les piràmides del clergat diocesà són progressivament més altes. No totes les comunitats poden gaudir, en aquest moment, d'un servei sacerdotal per a les seves eucaristies. No es tracta de contraposar, sinó d'observar que les cendres són més extenses del que solem imaginar.

Si algú avui dia, amb honestedat i transparència, vol remenar les cendres de la vida consagrada es cremarà les mans. Perquè hi ha foc. Es tracta del foc de l'esperança en Déu, on la fragilitat humana és palpable. El foc de l'amor al pròxim, en serveis silenciosos i incomputables envers les persones que pateixen. Es van abandonant els llocs d'oripells, però no es renuncia a la tasca. Les persones consagrades creuen en Déu i són testimoni de la fe amb l'exemple de la seva vida. Han perdut brillantor social, però mantenen profundes les conviccions. Com canten les monges americanes, quan algú havia arribat a dubtar de la seva resposta generosa: «L'amor no pot ser silenciàt.» Som a les mans de Déu i no sabem el que ens passa, però sota les cendres hi ha un foc que crema.